

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rahbek, K. L.
Titel Title:	<u>Solen eller Ugebladet : Skuespil i een Act.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : Trykt paa ... J. H. Schubot hos Christopher Græb, 1810
Fysiske størrelse Physical extent:	52 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

RAHBEK

Solen.

1810.

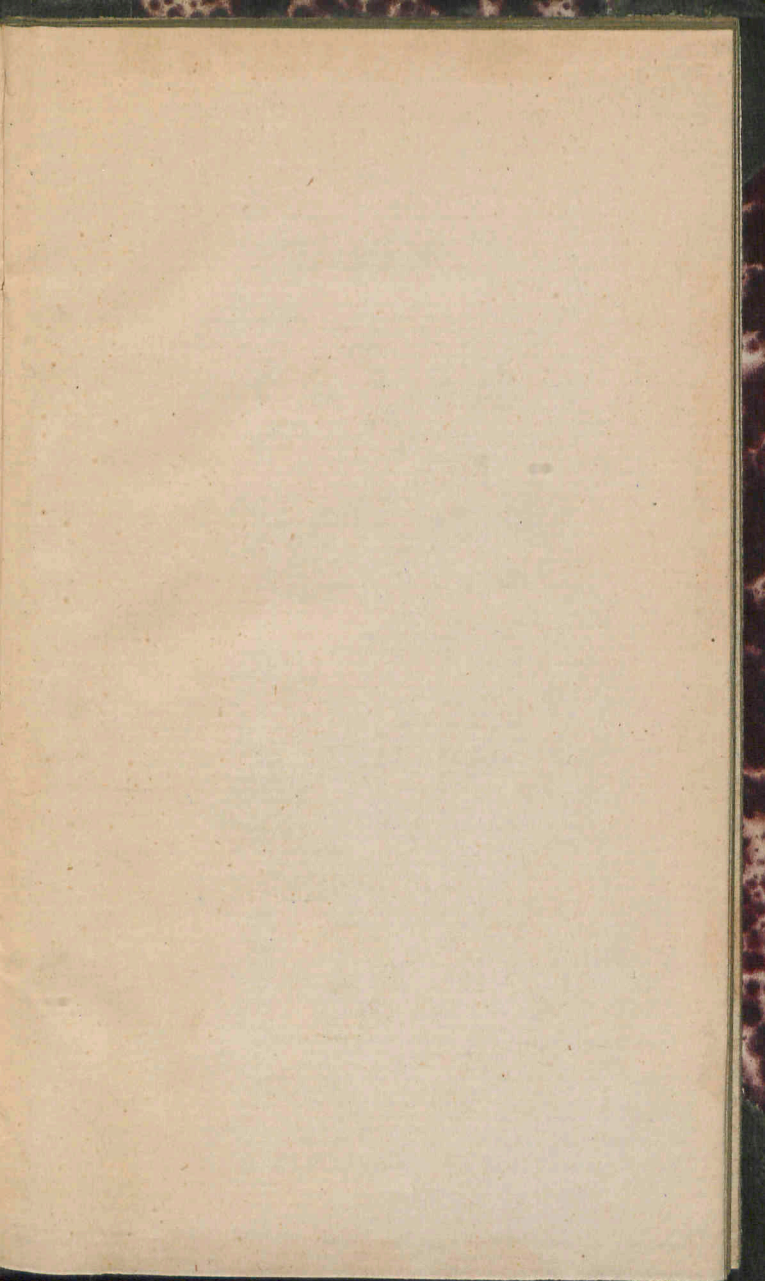
35,-192.

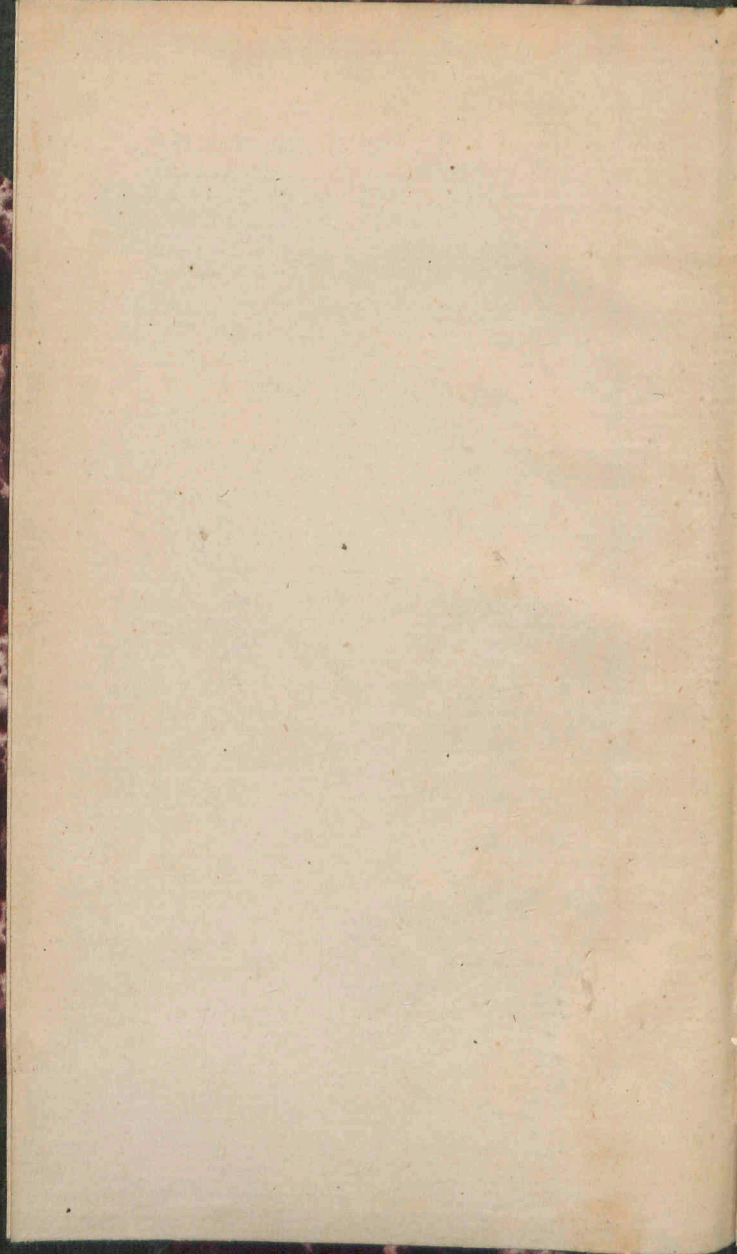
Det Kgl. Bibliotek

130026510598

S o l e n

eller

U g e b l a d e t,

Skuespil i een Act,

ved

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur.

Kjøbenhavn, 1810.

Trykt paa Hofboghandler J. H. Schubot
hos Christopher Grub

Personer

Ludvig Arnesen Riis, Udgiver af Ugebladet
Solen.

Ludvig Eriksen Riis, Kjøbmand, Carolines
Elsker.

Christian, Skriver hos L. Arnesen Riis.

Hr. Langstrup, en Herremand fra Jylland.

Caroline, hans Datter.

John Lassing, en ung Kjøbenhavnner.

Gotzblitz v. Schlagteufel, en tydsk Fogte-
mester.

Artemisia Turtel, en ung Enke i Sørgedragt.

Ole Hurrab, en beskienket Soemand.

rens

S.

ten!

der!

iore

mit

lige

Du

ikke.

have

ig.

jeg

Er

Første Scene.

Ladvig Arnesen Riis (læser en Correctur),
Christian (siddet med en Protocol).

L. Riis. Min onde Dag begynder endda
taalelig; jeg er næsten færdig med min Correctur,
og endda er Overlobet ikke begyndt.

Christian. Ja! jeg fik et lille Forstød i
Gaar Aftes, da Herren var ude.

L. Riis. Da har jeg jo tit og tydelig nok ind-
rykket baade i Bladet og i Aviserne, at De, der havde
noget at tale med mig, Solen angaaende, havde
at melde Dem om Torsdage n.

Christian. Javist! just derfor, sagde de gode
Venner, de kom paa en anden Tid for at træffe
Herren under fire Dine.

L. Riis. Ha! ha! det var altsaa af de
hjemmelige Syndere? kiendte du ingen af dem?

Christian. Ingen uden denne Sivert Smørrim, han var her med et Revers over sig selv.

L. Riis. Fra hvem var det da?

Christian. Det var vist fra ham selv, saavidt jeg kunde forstaae paa ham; det skulde være Svar paa det, han havde saa travlt med at faae ind forleden til denne Jens Paastelillie, eller hvad det var, han hedde.

L. Riis. Ja! saa var det vel Tak for sidst fra Hr. Jens Paastelillie?

Christian. Ja hans Navn staaer rigtig nok under; men baade er det Sivert Smørrims egne Kragetæer, og hans Galskrivning, som Herren kalder det, og desuden lod han ganske tydeligt forstaae, at det var af ham selv, og han roste det overmaade meget.

L. Riis. Ja roste han det overmaade meget, saa er det vist af ham selv. Lad see! (Christian slyer ham det). Jo! det seer hagdendt nok ud il det! læg det hen til Tillægget.

Christian. Nei! han vil mintre have det allerførst i Bladet; det var længe siden, der var noget stigt i Solen, sagde han.

L. Riis. Og skal vist ogsaa blive længe, il det kommer, haaber jeg. (der høres nogen udenfor). Saa, nu er den Fred forbi; der har vi den første.

Christian (seer ud). Nei, det er Herrens
Fætter, Kjøbmand Kiis.

Anden Scene.

Litteratus Kiis. Kjøbmand Kiis.
Christian.

L. Kiis. God Morgen, og velkommen!
jeg troede, det var en af Solens Runder.

K. Kiis. Imellem os sagt, min Broder!
det er jeg ogsaa.

L. Kiis. Hvad Pokker vil Du den?

K. Kiis. Som en anden Phaeton! fiore
dens Vogn et Dogn.

L. Kiis. Du spørger.

K. Kiis. Nei, min Broder! det er mit
ramme Alvor; Du maa overlade mig [Dit] ærlige
Ravn en halvdags Tid i det mindste.

L. Kiis. Ah! nu forstaaer jeg Dig. Du
har skrevet noget, som Du vil have i Solen.

K. Kiis. Nei! Du forstaaer mig ikke.
En anden har skrevet noget, som jeg ikke vil have
i Solen.

L. Kiis. Det kan Du overlade til mig.

K. Kiis. Nei, for Pokker! det kan jeg
ikke overlade til Dig. Men lad os ikke spilde Ti

den længere med mørke Taler. Christian kan dog vel tie.

L. Riis. Han har Hvellen, min Broder! betænk blot, hoormange hemmelige Synder han mellem Aar og Dag faaer at tie med.

K. Riis. Godt, hör! Du veed, jeg paa min sidste Reise i Jylland blev kiendt med en vakker Pige —

L. Riis. Forlovet med hende, har jeg ladet mig sige af Andre.

K. Riis. Nu, saa behøver jeg ikke at sige Dig det. Men, seer Du, med Forlovensen staaer det baade saa og saa, for hendes Fader har til Ulykke den synderlige Grille, at han ikke kan lide Kiobmænd, og helst vil have sin Datter giort med en Lærd.

L. Riis. Det maa Du nok sige, er en synderlig Grille; det sædvanlige er ellers, at de gode Fædre ikke kan lide Lærde, og helst vil have deres Døttre giorte med Kiobmænd.

K. Riis. Det er forresten en overmaade fornuftig Mand, og som især gjør usigelig meget baade af Dig og Dit Blad.

L. Riis. Serviteur! det er, hvad vi Lærde kalde Argumentum ad hominem.

K. Riis. Eller i Kiobmandsstil: Valuta annammet, hvorfor taknemmeligst

qvitteres. Men, at Du ikke skal troe, det er
Kisbmands-Efterretninger, saa vil jeg
dets til Bekræftelse vise Dig, hvad jeg un-
der hendes Haand og Segl fik i Gaar Aftes fra
min Caroline.

L. Riie. Kan hun skrive, det Pigebarn?

K. Riis. Og læse med, min Broder! og
er nærvæd at holde lige saameget baade af Dig og
Dine Blade, som hendes Fader.

L. Riis. Hun maa være fra Jylland!

K. Riis. Det vil jeg nu slade Dig selo-
domme af hendes Brev: „Kiære Ludvig! Jeg er i
dette Dieblis kommet til Kisbenhavn, hvorhen min
Fader er reist med mig, for at søge mig en Brud-
gom. Han er let funden, mener Du? men nei!
min Fader vil endelig, jeg skal søge ham i Solen.
Der vil han efter nu brugelig Maade lyse om en
Mand, der kan være efter hans Sind og til mit Gavn;
om ellers Intet var i Veien, veed Du nok, jeg ikke
skiottede om, at komme i Solen paa den Maade;
men veels er min Fader, som Du veed, ikke god
at faae fra sine Ideer; veels er jeg faldet paa, at
da Du er en Slægtning, Ven, og Nævne, af Udgive-
ren, kunde Du maaskee benytte Dig af den Tilid,
min Fader med Grund har til denne værdige Mand,
for at faae ham stemt til jor Fordeel. I Mor-

gen tidlig, 'hører jeg, agter min Fader sig alt til ham, saa er der ingen Tid at spille.

Din Caroline."

L. Riis. Til Lykke, min Broder! alt, hvad jeg kan gjøre for Dig. . . .

K. Riis. Er for Diebliffet at pakke Dig, og lade mig spille mit eget Spil, men i Dit Ravn.

Jeg stoler paa Dig meest

I dette og i mere:

Du min Apoll, es,

Som ene kan curere;

Blot at Du denne Formiddag vil overlade mig Dit Ravn, Din Stoel, og Din Soel, og i al Fald Din Christ an, der kan hviffe mig i Bret, hvor jeg skulde gaae i staae eller forsee mig mod Laugets Skif og Brug; og seer Du, det har jeg varet saa vis paa, at jeg, dog paa nærmere Approbation, skrev det til Caroline.

L. Riis. Men om her nu kommer nogen, der kiender mig?

K. Riis. Saa er jeg Din Vicarius. Vi hebber jo ens, og naar Du bestikker mig i Dit Sted, saa er jeg jo uimodsigelig Ludvig Riis, Solens Redacteur, og Litteratus med, og det skal gielde; i det mindste kiender jeg mangen Litteratus, der er nok saa illiterat som jeg.

L. Riis. Ja, ja! som Du vil! det er rigtig nok mit keedsommeligeste Arbeid, Du frier mig for; imidlertid vil jeg dog holde mig i Stuen næst ved til Reserve, ifald Du skulde have mig nødvendig. Hys! jeg hører alt een paa Trappen. Nu god Lykke til min Rolle.

Tredie Scene.

Riismand Riis. Christian fiden
John Papsing.

Christian. Hvad mon det kan være for een, der saadan dundrer paa alle Dørre? (Gaaer til Døren). De vil formodentlig herind, min Herre!

John Papsing. Jeg vil til Manden i Maanen eller Solen, hvad det er for en Karl.

Christian. Læste De ikke nede paa Døren, at —

John Papsing. Læste! hvem [Ganden har sagt Jer, at jeg kan læse?

Christian. Om Forladelse! jeg tænkte...

John Papsing. Tænkte! hvem i Helvede har sagt, at I skal tænke, Karl!

R. Riis (utaalmodig). Hvad er ellers til Tjeneste?

John Lapsing. Serviteur! — er det ...

K. Riis. Formodentlig den, De vil tale med; hvad godt?

John Lapsing. Hør nu, hvad kommer det ham ved, at jeg ingen Ting vil lære?

K. Riis. Ikke Gud skee Lov! det ringeste.

John Lapsing. Er det kanstee ham, der skal føde mig, naar jeg ingen Ting duer til?

K. Riis. Det skal jeg vel vogte mig for.

John Lapsing. Det skal jeg ogsaa mene.

K. Riis. Nu ja!

John Lapsing. Nu ja! og enten det gaaer ad Helvede med os allesammen, som Fader siger saa tit, eller ikke, saa forlanger vi jo ikke hans Følgeskab!

K. Riis. Som jeg heller ikke kunde opvarte med.

John Lapsing. Og om Fader og Moder leser sammen, som Kæltringer, og render hver gal paa sine Veie, skal han have sin Røse i det?

K. Riis. Hør nu! hvad vil han sige med at fortælle mig det.

John Lapsing. Er det ikke hant, der, med Respect at sige, er Monsieur Coel?

K. Riis. Nei, han tager Zeil; mit Navn er Riis til hans Tiensse.

John Papping. Riis til min Tieneste?

R. Riis. Ja, netop til hans Tieneste.

John Papping. Jeg troer min Siel han vil, jeg har aldrig saaet Riis i mine Dage.

R. Riis. Just derfor var det den høie Tid, han fik nogen nu. Hvad vil han?

John Papping (noget forbløffet). Jh, han horer jo nok, jeg vil tale med ham.

R. Riis. Er det da en Maade, at komme til Folk i deres Huus.

John Papping (lidt frisk igien). Jh! det seer han jo nok, det er.

R. Riis. Men har han saa nogentid seet, hvordan man kommer ud af Huset?

John Papping (hummer sig). Det var den Stemme.

Christian. Men vil Herren dog ikke først høre, hvad den unge Herre vil?

R. Riis. Rigtig, Christian. Nu, hvad vil han da?

John Papping (endnu forbløffet). Hvad jeg vil?

R. Riis. Ja, ja! hvad han vil?

John Papping (endnu forbløffet). Jeg vil ingen Ting.

R Riis. Hvorfor kommer han da her
og —

Christian. Ja! noget maa han jo være
kommen for.

John Lapsing. Ja see! jeg og en tre
fire Stykker af mine Cammerater i Gaar Aftes, vi
hadde været heene at nyse ad et nyt Stykke, og saa
skulde vi da bag efter paa Søen; og saa veed den
Glemme, men Punsen maa have været mig for
stærk, for jeg faldt i Søen, og der gik de andre
Hullunker fra mig, og lod mig blive, og da jeg
vaagnede i Morges, saa vilde de have Penge af mig
for hele vor Fortæring i Gaar, for de andre Kiel-
tringer havde ladet mig blive i Pant, sagde de, og
jeg havde Fanden ingen Penge, og saa maatte jeg
da lade mit Uhr ryge for Pengene; og saa var der
endda ikke saa megen Tere i det Kieltringpak, at de
skulde give mig saameget som en Kop Sul-
ferlade i Kissbet; og saa brugte jeg Mund,
og saa havde jeg endda nær faaet Pnygl til;
og fastende er jeg, og slaa er jeg, og gnadrig
bles jeg, og ondt i Hovedet har jeg, og hiemme til
Bores bliver det saa ikke Dag i den første Time, og
ikke vidste jeg, hvor jeg skulde givne af mig selv; og
saa faldt det mig ind, hvad baade Fader og Moder
havde sagt saa tidt, at der dog En skulde gaae hen
og snakke et Par Ord med den gode Monsieur

om alt det, han saadan sætter i sit Blad den ene Gang efter den anden, at det er nogle Præfere, og nogle Kielringer, og noget forsmudet Lapseskran, og for saa troede jeg, at naar jeg saadan kom hjem og havde gjort Besteed for os, saa skulde Fatter eller Mutter blive spendabel og luffe Ventelen op, om der ellers var noget i den, at sige, at jeg kunde feie mit Uhr ind igien.

K. Riis. Og hvis ikke?

John Lapsing. Saa maa jeg hen til en frist Uhrmager, og tage mig eet paa Pus igien, for Uhr — seer han dog selv — jeg ikke kan være foruden.

K. Riis. Da De anvender Tiden saa vel det har De Ret i. Men har De læst, hvad der skal have staaet i Solen om Dem?

Christian. Herren hørte jo selv, han kan ikke læse.

John Lapsing. Det skal jeg nok vogte mig for! kunde jeg først læse, vilde de blive reent gale med, jeg skulde læse til min Examen, og det vil jeg lade Satan gjøre.

K. Riis. Har Mama da læst det.

John Lapsing (griner). Mama? hun kan endnu mindre læse end jeg; jeg troer knap, hun kender Bogstaver mere.

K. Riis. End Papa da?

John Lapsing. Jo! han kan læse tydt^r
kan han; og han kan bande paa engelsk; men
han kan læse det, veed jeg ikke.

K. Riis. Men dansk?

John Lapsing. Det har han aldrig vil-
det prøvet paa, siger han; det var ikke Umågen
værd, for der var ingen Ting skreven, der duer.

K. Riis. Det maa være en klog Mand.

Christian. Ja saadan er saa mange,
Herre!

K. Riis. Hvoraf veed da hans gode Pa-
pa og Mama, at der staar om dem i Solen!

John Lapsing. Ih jo! de hører jo, Folk
siger det.

K. Riis. Er De da nævnte?

John Lapsing. Jo men! nei! det ta-
ger De Dem da nok vare for! men det skal være
gjort saa tydelig, at alle Folk kan tage og føle
paa det.

K. Riis. Hør, gaae han hjem, og hils
sin gode Papa og Mama, at de nok veed, man al-
drig maae troe, hvad Folk siger, for skulde man
troe det halve af, hvad Folk siger om dem, saa
maatte de være, han veed nok selv.

John Lapsing. Ja! det har De ganske
Ret i; det er ganske sandt.

K. Riis. Og forresten kan han forstke Dem paa mit Ord: at der rigtig nok tit har staaet i Men om storsnudebe Prakkere, og Gattigdom og Hoffærdighed, og daarlige Forældre og forfølede Børn i Almindelighed, men at der i Særdeleshed enten havde staaet om ham eller dem, det var aldrig skeet, og skulde aldrig skee.

John Lapsing. O! det var rart; maa jeg sige det?

K. Riis. Ord til andet paa mit Ord.

John Lapsing. Det var deilig! det vil Mama blive glad over; bare hun nu var ved Skillingen, saa veed jeg den, der skulle leve rask i Aften igien.

K. Riis. Mama gjør nok Anstalter.

John Lapsing. Ja! hvis hun bare kan. Nu! Farvel! og tak for mig!

K. Riis. Ingen Marsag.

John Lapsing. Jo, jo! naa Tiener da

K. Riis. Serviteur.

John Lapsing. Servi — selv — tor!
Adieu (gaaer).

K. Riis. Tak skal Du have, Christian, du hjalp mig et Par Gange ind i min Rolle.

Christian. Ja man kan nok høre, Herren ikke er vant til Forfatterconfect, han bliver strax hidsg. Min Herre kan derimod hele halve

Timer høre med den største Koldfindighed paa saas
danne vrede Narre, der i deres hidfige Trostfyldig-
hed komne hid, og fortælle ham hele lange Histo-
rier, han aldrig engang har drømt om. Men tyh,
der har vi mintro en ny.

Fierde Scene.

Gotzblitz v. Schlagteufel. De
Forrige.

Gotzblitz v. Schlagteufel. Hab
ich die Ehre den Herrn Litteratus Niese zu
sprechen?

K. Nies. Mit Rabner Nies! hvad er til
Tieneste? hvem er De?

v. Schlagteufel. Ich bin der Hr.
Gotzblitz v. Schlagteufel, der das Unglück gehabt
hat, wegen einer Ehrensache flüchten zu müssen.

K. Nies. Det gjør mig ondt for Dem,
min Herre — — —

v. Schlagteufel. Ihre Hochwohlge-
bohrenheit werden wohl in den Zeitungen von dem
Sohne eines gewissen weltberühmten preussischen
Arztes gelesen haben, der im Duel von einem frem-
den Offizier erstochen ward.

K. Nies. War det Dem?

v. Schlagteufel. Freilich hatte ich das Unglück.

K. Riis. At blive stukkert ihiel?

v. Schlagteufel. Sie werden gütigst verzeihen, das Unglück meinen Gegner zu erstechen.

K. Riis. Saa! hvorlænge kan det være siden?

v. Schlagteufel. Es werden wohl ein Wochener sechs her seyn.

K. Riis. Den arme Dævel! for tolv Uger siden blev han stukkert ihiel af en fremmed Legations-Secretair, har De nu for sex Uger siden stukkert ham anden Gang ihiel, det er dog virkelig haardt.

v. Schlagteufel. Ihre Hochedelgebührenheit werden sich wahrscheinlich in Rahmen irren.

K. Riis. Jeg troer snarere, det er ham, der irrer, ifald han paa det Paaskud bilder sig ind at faae noget her.

v. Schlagteufel. Eure Hochedelgebührenheiten belieben meine Absicht gänzlich zu verkennen. Ich bin blos so frey gewesen hieher zu kommen, um die Ehre der Bekantschaft eines so berühmten Schriftstellers zu suchen, und zugleich

durch ihre allgemein geschätzte und beliebte Wochen-
schrift der verehrungswürdigen dänischen Nation
meine geringen Dienste anzubieten.

K. Riis. Jeg troer ikke, her er nogen, der
forlanger at staaes anden Gang ihjel.

v. Schlagteufel. Euer Hochedelgebohr-
nen belieben zu scherzen. Als ehemalige Vorfechter
der berühmten helmstädtischen Universität, so wie
auch Senior der dastigen schwarzen Brüder
sonst die Constantisten genant, bin ich hierher
gekommen, erstens um eine Fechtchule anzulegen,
und zugleich über das hier zu wenig gekannte Ehren-
comment öffentliche Vorlesungen zu halten.

K. Riis. Ja det maae jeg tilstaae, das
Ehrencomment er mig i det mindste ubekendt.

v. Schlagteufel. Euer Hochedelgebohr-
nen sind vielleicht nie auf Universiteten gewesen.

K. Riis. Ikke uden her i Kiøbenhavn.

v. Schlagteufel. Ja so! hier in Coe-
penhagen ist auch eine Universität? ei! das ist ja
charmant.

K. Riis. Om De vilde komme til Sagen.

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden,
ihre Hochedelgebohrnen; ich habe hier einen klei-
nen Aufsz mitgebracht, ob Sie mir die Ehre er-
zeigen wolten ihm in ihrem vortreflichen Wochenblatt
einen Platz zu gönnen.

K. Riis. Maar De vil have den Gødhed at slye mig den, skal den blive seet igiennem.

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden, ihre Hochedelgebohrnen; da ich ihn dänisch geschriben habe, würden Sie mich ganz unendlich verbinden, wenn Sie die Güte haben wollten zu erlauben, daß ich ihn vorlese.

K. Riis. Snaffer De danst?

v. Schlagteufel. O ja! aber freilich nur ganz wenig.

K. Riis. Men De læser det dog?

v. Schlagteufel. Nein! das muß ich gestehen, so weit bin ich freilich noch nicht gekommen.

K. Riis. Men De skriver det?

v. Schlagteufel. O ja! zu schreiben ist die dänische Sprache so schwer eben nicht. Da mir aber unterdessen doch immer ein, oder anderer Ausdruck entwischt seyn kan, der vielleicht nicht so ganz — ächt dänisch seyn möchte, werden Sie gütigst erlauben, daß ich ihn vorlese.

K. Riis. Tillader De? jeg læser helst selv (læser). //Da Endes undertegnede erfaret //har, dat man paa de sidste Tider fra de Slagerier //paa Pistoler kommer er//, ja! og det undertiden temmelig heelfindet, maa jeg tilstaae.

v. Schlagteufel. Nicht wahr, ihro Hochedelgebohrnen! ist das nicht eine wahre Misere? der eine verfehlt, der andre trifft nicht, der erste schießt wiederum vorbei, und der andre schießt in die Luft; heißt das sich männlich geschlagen!

K. Riis. Det har De ret i, paa den Maade kan man gierne gaae ud paa Livet uden Livsfare.
(Læser videre).

„Og dat man paa den Sted har fanget an sich som Mænnen paa Kaarden at slage, saa erbyder han sin Tienst, ikke blot et foræret Publicum fægte at lære, sondern auch dem Forelæsninger at holde over det Ehrencomment, og i Synderhed over følgende vigtige Punkte: førstens naar man har sig at slaae, andens naar man har sig ikke at slaae, tredjens med hvem man har sig at slaae, fierdens med hvem ikke skikkeligt er; femtens hvorledes sig at slaae, og sidstens hvorledes sig ikke at slaae.“ Hvad? underviser De ogsaa i det?

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden, ihre Hochedelgebohrnen! das gehört gar sehr zum Comment; zum Beispiel; De bliver fordret ude, De sig ikke vil slaae.

K. Riis. Mei min Herre! jeg vil heller slaae den anden.

v. Schlagteufel. Schon gut! schon gut! Devil ikke slaae sig! Deres Begner vil heller ikke

flaae sig! De møder sig paa Gaden kan Dem lober
i Kenderstenen; De ham kalder en dumme Dreng.

K. Riis. Det gjør jeg formodentlig.

v. Schlagteufel. Er um sich in der
Abtante zu sehen, mauschelliert sie.

K. Riis. Og jeg da vel ham igien ganske
artig?

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden,
ihre Hochedelgebohrnen, das würde ganz wieder
das Comment seyn; Sie gehen ganz ruhig zu Han-
se, holen die Hundepetische. . . .

K. Riis. Det var endda godt!

v. Schlagteufel. Und kommen damit
hinter ihn her.

K. Riis. Og snorer ham ret dygtig
igiennem.

v. Schlagteufel. Ist gar nicht nöthig
ihre Hochedelgebohrnen! ist gar nicht nöthig; so-
bald Sie nur damit nach ihn ausgeschlagen haben,
das gilt gleich eben so viel, als ob er hundert Peti-
schenhiebe erhalten hatte.

K. Riis. Ja, men bedre er dog bedre.

v. Schlagteufel. Das muß aber alles
auf öffentlicher Straße geschehen; die Obrigkeit er-
fährt es, laßt beide vor sich rufen, nöthigt Sie sich
zu vertragen, und sie sind beide salvo honore davon.

K. Riis. Men hvad vi har faaet, det beholde vi.

v. Schlagteufel. Versteht sich, ihre Hochedelgebohrnen! versteht sich.

K. Riis (mumler Resten af Avertissementet igiennem til Slutningen). „habe sig at melde hos Gogblig v. Schlagteufel, gewesener Fähnrich a la suite in fürstlich Glachsensingenqvitschischen Diensten!“ hvad er det for en Tieneste? jeg har aldrig hørt om nogen saadan Tyrste, der ovenikøbet skulde have Tropper.

v. Schlagteufel. Es war gewissermaassen nur ein Freicorps, das aber, vorzüglich des Friedens wegen, nicht völlig zu Stande kam.

K. Riis. Ja saa!

v. Schlagteufel. Ich bin zugleich so frey gewesen eine Entreecharte für meine Vorlesungen mitzubringen, um sie Ihrer Hochedelgebohrnen zu offeriren.

K. Riis. Meget forbunden! men jeg troee ikke at kunde profitere af det.

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden, ihro Hochedelgebohrnen! der Fall wäre doch nicht zu denken, daß . . .

K. Riis. Det tvivler jeg paa.

v. Schlagteufel. Ich kann nicht umhin Ihrer Hochedelgebohrnen im Vertrauen zu eröffnen,

daß Sie Sich doch wohl nächstens auf ein Par kleine Affairen gefaßt machen müssen.

K. Riis. Saa! og hoor skulde de komme fra?

v. Schlagteufel. Ich habe die Ehre unter meine Schüler nicht weniger als drei junge Herren aus hiesigen guten Häusern zu haben, die blos um Ihrntwillen fechten lernen, und die schon ziemliche Progressse gethan haben.

K. Riis. Da gior det mig ondt, de gior dem saa megen Ueilighed for min Skuld.

v. Schlagteufel. Nein in völligen Ernste ihro Hochedelgebohrnen! auch haben alle drey mit ihren ganzen Familien allen neueren Executioenen beigewohnt.

K. Riis. Bevar os! dog vel aldrig for at lære Starprettieren Kunsten af?

v. Schlagteufel. Halten zu Gnaden! eigentlich um sich anzugewöhnen Blut zu sehen, womit es freilich bis jetzt nicht so ganz recht gehen will.

K. Riis. Veed De ikke, hvad jeg skal have syndet mod dem?

v. Schlagteufel. Es wird wohl gewisser beifender Ausdrücke wegen seyn, die si ihro Hochedelgebohrnen in ihrem Blatte wieder die Damenpferde erlaubt haben sollen.

K. Riis. Nu! det kalder jeg at tage sig de Umælende broderlig an.

v. Schlagteufel. Und warum das nicht, ihre Hochedelgebohrnen! ich habe mich meines Pudels wegen sieben mahl geschlagen und bin immer gut davon gekommen.

K. Riis. Det kan man kalde Hundelykfe; men for at komme til Deres Advertissement igien; har det ikke bedre De fatte det i Avisen? den læses af Flere.

v. Schlagteufel. Wie! mein Herr, warum, wenn ich fragen darf, wollen Sie mein Advertissement in ihren Blättern nicht einrücken?

K. Riis. Det er ellers ikke min Maade, at besvare et hvorför, som siges mig i den Tone; imidlertid vil jeg dog sige Dem, at Bladet er et danst Blad, og Deres Advertissement er ikke danst.

v. Schlagteufel. Curios! ikke danst! das ist in der That eine sehr sonderbare Prätension! ein Fremder, der hier kömt um die Nation aufzuklären und zu bilden, und sie gewissermaassen aus ihren Schlamme hervorzuziehen, sollte noch oben darein die dänische Sprache ordentlich lernen?

K. Riis. Hör nu min Herr Gogblig von Schlagteufel, gewesener Fähnrich a la suite, in fürstlich Glachsenfingenquirlschwitschischen Dienste,

ved det Fricorps, der ikke kom istand, nu skynder han sig ud af Døren, eller —

v. Schlagteufel. Wie mein Herr! mir bieten Sie das?

K. Riis. Gaae, siger jeg, inden jeg byder noget endnu værre.

v. Schlagteufel. Das muß ich gestehen; das ist in der That dänisch.

K. Riis. Hvad? Karl!

v. Schlagteufel (begynder at retirere). Schon gut, mein Herr! schon gut. Sie sind in ihrer eigenen Stube, und ich werde freilich ihr Hausrecht zu respectiren wissen, unterdessen —

Christian (som imidlertid har nærmet sig ham mere og mere for at tage ham ret i Diesyn). Hør! med Forlov! var det ikke ham, der stod ved Døren for et Par Aar siden hos Markskrigeren i Dyrehaugen, og tog mod Billetter?

v. Schlagteufel (med et ganske forbløffet). Wie beliebt!

Christian. Ja rigtig! og som blev jaget bort, for det han gjorde Kneb! synes jeg ikke nok, jeg skulde kiende ham.

v. Schlagteufel. Habe die Ehre mich gehorsamst zu empfehlen! (Skynder sig bort).

Femte Scene.

Riibmand Riis. Litteratus Riis.
Christian.

R. Riis. Nei! de Narre blive mig alt for
feedsommelige, kommer min Herremand ikke snart,
groer jeg, jeg giver min Fætter sin Plads igien.

L. Riis (tigger ind). Nu det gaaer jo godt.
Har Du Lyft, antager jeg Dig til min Torsdags Vi-
farius.

R. Riis. Nei ellers Tak! jeg er alt nær
ved at have min Fornoielse; især den sidste Esel,
han ærgrede mig.

L. Riis. Det kommer af, Du er ikke vant
til at have at giøre med de Landstrygere; saadan er
de alle; først frybe de, saa giør de Blæst, og naar
de saa ikke faaer det, som de vil have, saa give de
Knubbede Ord, indtil man viser dem Kloerne, saa
frybe de til Korsen, og bede om godt Veir.

R. Riis. Men hvad siger Du til de Duell-
er, han bebudede Dig.

L. Riis. O med dem har det jo Tid, til de
unge Herrer lærer at see Blod, og da der ved Hen-
rettelser nu omstunder er saa meget andet og smuk-
kere at see paa, vil det vel ikke skee saa snart. Men
hys, der holder en Kareth. Det er dog vel ikke

Din Herremand? See ad! for jeg skiotter ikke om,
han skal see mit Ansigt i Vinduet.

K. Riis. Nei det er en Dame i dyb Sorg.
Det er vel ikke til Dig?

L. Riis. Jo jo! sig ikke det, er hun i dyb
Sorg, saa er hun vist til mig. Solen, veed Du jo
nok, beskinner saavel Sorg som Glæde.
Jeg horer hende alt paa Trappen. Lad mig nu
see, Du gjør Dine Sager godt, og gjør mit Salan-
terie Vre. (gaaer ind i Cabinetet).

Siette Scene.

Kiøbmand Riis. Christian.
Artemisia Turtel.

Artemisia (i dyb Sorg og en meget bedrovet
Tone). Er det alle Lidendes deeltagende Ven, Ud-
giveren af Solen, jeg har den Vre at see?

K. Riis. Hvad er til Deres Tieneste?

Artemisia. Deeltagelse i min Sorg, Lin-
dring i min dybe Vre. Denne Dragt maa sige Dem,
at jeg har lidt et uopretteligt Tab.

K. Riis. Formodentlig en elsket Egte-
mand . . .

Artemisia. Ja min Herre! en over Alt
høitelsket Egteemand! O! hvorledes skal Ord for-

tolke, skildre, betegne Dem min Sorg? er De giot?

K. Riis. Endnu ikke.

Artemisia. Forlovet?

K. Riis. Madam! der er et Sambittigheds-spørgsmaal.

Artemisia. Jeg forstaaer Dem, altsaa ja. For Alvor?

K. Riis. Der er de Ting, Madam! som ingen Mand af Vre kan spørge med.

Artemisia. Ikke? det er en god Snak! men saa meget desbedre; for saa kan jeg lade det høitragende Præk fare, og tale ordentlig med Dem.

K. Riis. Og det kunde De ikke, hvis jeg var ubunden?

Artemisia. Det var et meget eenfoldigt Spørgsmaal af en galant Cavaleer til en ung Enke. Kom! kom! Deer klogere, end De stiller Dem an; hielp mig i det Sted heller at faae sat ret en rørende Bekjendtgivrelse om min Mand's Død i Deres Blad.

K. Riis. Lør jeg spørge om Deres afdøde Mand's Navn.

Artemisia. Mads Nuf til Tieneste.

K. Riis. Jeg har ikke haft den Vre at kiende ham.

Artemisia. Desbedre for Dem; desbedre kan De skrive hans Roes.

K. Riis. De spoger.

Artemisia. Jh nei! saa behøver De dog ikke i det mindste at skrive mod Deres bedre Vidende. Kom, kom, De veed jo sagtens, hvad Dyder en Mand pleier at have, naar han er død.

K. Riis. De maa undskyld mig, Madam! jeg kan ikke.

Artemisia. Hør, veed De hvad, jeg gad seet Deres Kiereste.

K. Riis. Og hvorfor det, om jeg tør spørge.

Artemisia. For hun maa være meget smukkere end jeg, ellers var De mere galant imod mig.

K. Riis. De veed nok, Madam, Smag og Behag!

Artemisia. Dja! derfor tager jeg Dem det heller slet ikke ilde op; og siden De da ikke vil hielpe paa mig, saa har jeg her bragt noget med, om De vil indrykke det i Deres Blad.

K. Riis. Naar De vil have den Godhed at slye mig det.

Artemisia. Nei Tak! saa kunde De kien-
de Hænderne, og det var jeg indtil videre just ikke
taa lige tiemt med.

K. Riis. Hænderne? hvormange forskiel-
lige Hænder kan der være om eet Avertissement?

Artemisia. Eet Avertissement! jo det
vilbe ikke langt forslaae. Skal jeg nu ikke for det
første bekiendtgjøre Dødsfaldet og min dybe Sorg
og frabede mig al Condolance, som Skik og Brug ere.

K. Riis. Som Skik og Brug er!

Artemisia. Og skal jeg saa ikke ziirlig og
rørende takke de hædrede og hæderværdige Med-
borgere, som bevise min afdøde Ægtefælles Æt-
den sidste Ære ved ubudne at bivaane hans Jorde-
færd?

K. Riis. Det forstaaer sig.

Artemisia. Mener De ikke nok, vi faae
godt Veir i Morgen?

K. Riis. O jo! tør jeg spørge hvorfor?

Artemisia. Det er meest for de unge hul-
de Dannemøer, der især vil overraske mig med at
komme hvidklædte, og frøse Blomster paa hans Grav.

K. Riis. Og alt det veed De saaledes i
Forveien?

Artemisia. Det har jeg jo godt ved at vi-
de! Clubbens Val- Directeur har været oppe hos
mig og spurgt, hvormange Flasker Maderavuin jeg
hadde beløvet mig paa, og jeg har jo maattet lade
købe for ti Daler Blomster omkring hos alle Garte

neve, at Damerne kunde faap noget i deres tomme Kurve.

K. Riis. Det kan man altsaa kalde en uventet Overtæffelse, der skeer Dem; og de Fortienester, de hædrede og hæderværdige Medborgere hædrede ved deres ubudne Følge, var altsaa vel Fortienester af Clubballet?

Artemisia. Fortienester! hvem drømmer nu omstunder om Fortienester ved slige Leiligheder? det er Trokøffen, man spørger om; og den har jeg sørget for. I øvrigt var den salig Mand vel undskyldt for den Slags Fortienester; for han kunde kun daarlige gaae, og mindre dansse, saa han har saamen aldrig haft sine Been der.

K. Riis. Altsaa denne saa vimmelige beklagede uerstattelige Egtemand var . . .

Artemisia. Et stakkels gammel sygelig Gnab, som min Familie tvang mig til at tage for hans mange Penges Skyld, da jeg var sexten Aar, som jeg nu har trukkedes med i tre Aar, og som jeg da i Morgen agter at vise den sidste Ere. Kommer De ikke derud?

K. Riis. Hvor?

Artemisia. Paa Assistentkirkegaarden; det forstaaer sig. De kan troe, det vil blive et smukt Optog igiennem Byen, for der er mange raske Piger iblandt, og veed De, hvad? jeg har halv om halv

ifinde, naar de er færdige med at strøe Blomster, at komme selv ud fra Lighuset med en Krands i Haanden — det vil tage sig godt ud, kan De troe, fulført imellem alle de hvide Piger. Kommer De?

K. Riis. Jeg tilstaaer, jeg har aldrig været nogen Ven af det Slags Skuespil ved alvorslige Leiligheder.

Artemisia. Han tør ikke for Kieresten, min Fader! det er hele Sagen, og det skal da ogsaa være ham forladt. Men nu var det min Beskiendtgivrelse.

K. Riis. Om De vil være af den Godhed
(vil sætte sig).

Christian. Vil Herren ikke, jeg skal føre den ind i Tillægget, som jeg pleier?

K. Riis. Jo nok! tak Christian! — vil De da have den Godhed at sige ham til?

Artemisia. Han er død! sand Sorg er maalkos! er død!!!

K. Riis. Det maa jeg sige?

Artemisia. Ikke sandt? kunde det vel fattes fortere?

K. Riis. Ja! naar der stod slet Intet.

Artemisia. O ja! det kunde maaskee ogsaa være nok, blot at sætte mit Navn: Artemisia Turtel, Enke efter salig Mausolus Muf.

Christian. Artemi . . .

Artemisia. sia Tyrrel, Enke efter
salig Mausolus Kuf.

K. Riis. Mausolus? jeg synes De nævnte
før et andet Navn?

Artemisia. Ja Mads! men hvem vil hedde
Mads nu omstunder, især i Kviberne?

K. Riis. Ja! og især naar man har en Kone,
der hedder Artemisia.

Artemisia. Ja! det er da endelig heller
ikke mit rigtige Navn, men eet, en god Ven har
søgt op til mig; for mit rette Pigenavn var Anni-
ke Troling, men det skiftede sig dog rigtig nok
ikke ved denne gode Leilighed.

K. Riis. Men ogsaa at forandre Tilnavn
er ved denne Leilighed dog noget usædvanligt.

Artemisia. Desbedre! desmere Ofsigt
gør det; men forresten er Due Due, og Troling
og Tyrrel det kommer paa eet ud, kun at det første
ikke passer til dyb Sorg.

K. Riis. Som De er i.

Artemisia. Forstaaer sig! den salig Siel
var det nok værd, han skal efterlade mig henved to
Londer Guld, siger de (til Christian). Nu, er han
færdig?

Christian. Ja!

Artemisia. Nu! Taksigelsen til det ubudne Liigfølge vil jeg bide med, til jeg seer, om jeg tager selv derud eller ikke.

K. Riis. De har altsaa dog Betænknelighed?

Artemisia. Det forstaaer sig, bliver det Regnveir, og der ingen kan komme ud at see paa det, saa gid Skam gjøre sig al den Uleilighed.

K. Riis. Ja saa.

Artemisia. Men her er et Vers, som jeg gierne vilde bede Dem indrykke.

K. Riis. Af Dem?

Artemisia. Ih fy! seer jeg ud, som jeg gjorde Vers! nei! nei! jeg kan gierne faae dem giorte baade om mig og for mig, kan De troe.

K. Riis. Det troer jeg gierne! vil De altsaa lade Christian faae det?

Artemisia. Faae det? o ja! for enten De der kiender Haanden eller ikke, det kan være det samme, men det kommer dog i Bladet?

K. Riis. Det tør jeg ikke bestemme, inden jeg hører det.

Artemisia. Ogsaa det da:

Død! død! død!

Hierte!

brød

Smerte

dig,
 mig
 var
 snar
 No
 jo
 vis;
 o!

hvis! hvis! hvis!

K. Riis (hals sagte). Hvas!

Artemisia. Ja ikke sandt?

K. Riis. Hvilket?

Artemisia. At det er Hviſshvas! Jo jo!
 et Fruentimmer har gode Øren, og kan høre alt,
 hvad hun vil, maae De troe.

K. Riis Men naar De selv anseer det ders
 for, hoor skiotter De da om, at lade det trykke un-
 der Deres Navn?

Artemisia. Hvorledes! naa Gud naade
 mig for Forstand, De har! har De nu givet Bøger
 ud i saa mange Aar, og veed ikke, at de flette Vers,
 det er dem, man læser, og snakker om, og der gior
 Opſigt, om de gode er der ingen, der bryder sig.

K. Riis. Vel muligt! men en Opſigt af
 dette Slags!

Artemisia. Skiotter De ikke om! De er ikke klogere! Hør, veed De hvad, jeg vilde ønske, jeg havde Stunder at bide her noget at tage Dem i Lære; for det er med Folk af Deres Haandtering, mit Fader, som med en kion Pige! hvem ingen dumme Streger gjør, gjør ingen Opsigt, og hvem ingen Opsigt gjør, gjør ingen Lykke.

K. Riis. Kan være, De har Ret, men—

Artemisia. Men! De vil dog ikke sætte Beriset i Bladet?

K. Riis. Jeg kan, og tør ikke.

Artemisia. Ikke! nu! saa sæt De det da i Tillægget længe nok, men giv De Agt, om det Tillæg ikke vil blive langt mere læst og omtalt end Bladet.

K. Riis. Vil De have Deres Ravn ander?

Artemisia. Det forstaaer sig; det er Hovedsagen! jeg er ligesom de unge Forfattere, jeg laeder blot trykke for Ravnets Skyld. Nu! (seer paa sit uhr). Jeg maa affted, jeg har mangehaande at besørge til i Morgen. Farvel! og hils Kiiresten! Veed De vel, jeg er meget nysgierrig efter at see hende.

K. Riis. Og hvorfor?

Artemisia. Jo for hun maa være smukkere end jeg, det kan jeg see, for ellers havde De lagt mere Mærke til mig. Tienerinde.

(gaaer).

Syvende Scene.

Kiøbmand Riis. Christian står der paa Hr. Langstrup.

K. Riis. Det var en snorrig Madam.

Christian. Ja hun var endda af de gode, hun! men Hr. Riis skulde see Nogle, der sommetider kommer til Herren, de er ganske anderledes. Men der har vi nok nogen igien. (det banker). Kom ind.

Langstrup. (aabner Døren). Er det med Tilladelse Hr. Riis, jeg har den Ære —

K. Riis. Til Tjeneste, tør jeg spørge, hvortil jeg har den Fornøielse: . . .

Langstrup. Mit Navn er Langstrup fra Langstrupgaard; jeg er fornemmelig kommen her til Byen for at have den Fornøielse at gjøre Deres Bekjendtskab.

K. Riis. De smigrer mig paa en Maade, som —

Langstrup. Nei, Hr. Riis! Deres Blade har givet mig saa megen Høiagtelse for Dem, at —

R. Riis. Der er ingen Mand i Landet, hvis Høiagtelse vilde have større Priis for mig, imidlertid —

Langstrup. Hvem smigrer nu, Hr. Riis?

R. Riis. Jeg ikke! — De troer at kiende mig af Skrifter, og jeg kiender Dem af Handlinger. Den Mand, hvis Lader og Koster i saamange tunge Aar har været de Fattiges sande Forraadshuus, den Mand, hvis Formue og hele Stilling blot er ham kien med Hensyn til det Gavn, det sætter ham istand til at virke, den Mand har sandelig gjort mere end en Bog.

Langstrup. De gjør mig undseelig, Hr. Riis, og betager mig med eet Modet til det, jeg af fuldt Hierte endnu havde at sige.

R. Riis. Det skulde giøre mig usigelig ondt; men at modtage Berømmelser, som, jeg har kun for megen Grund at frygte, De ved nærmere Kiendskab maatte tage tilbage. . . .

Langstrup. Vil De tillade mig, at give Dem et Beviis paa, hvor sikker jeg er for den Frygt?

R. Riis. Hvorledes?

Langstrup. Tillader De, at vi trøner et Dieblif ind i det andet Værelse.

K. Riis (forlegen). Om De vilde tillade, der er saa uryddeligt — Christian! han er nok saa god at gaae uden for, og passe paa, at ingen forstyrer os her. (Christian gaaer).

Ottende Scene.

Langstrup. Kjøbmand Riis.

Langstrup. Jeg begriber nok, det vil forekomme Dem underligt, at jeg den første Gang, jeg seer Dem, kommer til Dem i saadant Grinde; men jeg maa sige Dem, lige fra Deres Blad begyndte, har De aldrig været mig fremmed.

K. Riis. Og gid jeg heller aldrig maa bli se det, værdige Mand!

Langstrup. Seer De! jeg har 'en Datter, min Caroline, hun er min Diefteen, min Glæde, min Stolthed, mit Alt. Hun er nu i de Aar, at hun bør tænke paa at givtes; men i den Afkrog, hvor vi leve, er det ikke at vente, der kommer andre Friere, end en Ubling, der kun løbest mine Penge, eller en Nar, der gif blot efter hendes Ansigt, og ingen af dem var min Caroline værd.

K. Riis. Men, Hr. Langstrup! en Pige, der, som De selv behager at sige, er Deres Glæde og Stolthed, og der fortjener at være det, stod vel heller ikke saa let Fare for at fristes enten at give Karren eller Uslingen sin Haand.

Langstrup. Ah, Hr. Riis! det gaar med det, som naar Bissekrammerne komme i vor Udegn med deres Kramliste; man veed, det duer ikke altsammen; men tilsidst bliver man feet af at vrage, og bliver hængende ved noget, der ikke er en Smule bedre end det øvrige.

K. Riis (forlegen). Dersom Deres Datter ikke skal række sin Haand uden til den, der er hende fuldkommen værdig, saa frygter jeg. . .

Langstrup. Nu, hvad frygter De?

K. Riis. At han ikke bliver saa let at finde.

Langstrup. Det er det just, Hr. Riis! det er det just, og derfor er det ogsaa, jeg er saa dristig at vilde bede Dem hjælpe mig at søge haur.

K. Riis. Mig, Hr. Langstrup?

Langstrup. Ja, Hr. Riis! De har sagt mig, De satte Priis paa min Hviagtelse! giv mig nu et Beviis derpaa, ved ikke at afvise min Tillid.

K. Riis. De bærer mig der med en Commission. . .

Langstrup. Som jeg hørken kan eller vil betro nogen anden; for at gjøre Sagen klar, see, her har jeg opsat et Avertissement, som jeg vilde bede Dem rylke ind i Deres Blad.

K. Riis. Men betænker De! at avertere Deres Datter!

Langstrup. Oh! hvad averterer man ikke nuomstunder? og overalt! hvem faaer da at vide, det er min Datter! De røber os vist ikke.

K. Riis. Nei sikkerlig ikke men —

Langstrup. Nu, og vil De see, af Avertissementet selv skal ingen saa let komme efter det (læser) „Eil en ung, vakker, velopdraget, sædelig og velhavende Pige søges en Brudgom af ubesmittet Character, uplettet Rygte, ulastelige Sæder, og dannet Aand; paa Fødsel, Stand og Formue ansees ikke; men uden at have givet umiskjendelige Prøver paa Aand og Hierte, nytter det ikke at mælde sig. Man henvender sig i denne Anledning til Udgiveren af Solen.“

K. Riis. Saa ærefuld end denne Tillid er, De viser mig ved denne Commission, saa . . .

Tiende Scene.

De Førrige. Christian med Ole
Hurrah.

Christian. Jeg kan ikke for det, Hr. Riis!
han vil slet ikke lade sig sige; han vil nu —

Ole Hurrah. Ja den Onde tage mig,
vil jeg ind. Solen skinner baade for Onde og
Gode; har jeg hørt for et gammelt Ord.

R. Riis. Hvad godt vil han da?

Ole Hurrah. Det kan han jo nok vide;
jeg vil i Solen, vil jeg.

R. Riis. Hvem er han?

Ole Hurrah. Kiender han mig ikke? ih
jo vist gior han; mit Navn er Ole Hare, men de
kalder mig Ole Hurrah! nu veed jeg, den Onde
tage mig, han kiender mig.

R. Riis. Nei, min Ven!

Ole Hurrah. Ikke det! da er jeg nok be-
kiendt, for jeg er allevegne ligesom onde Penge; og
see derfor vil jeg nu ogsaa engang i Solen.

R. Riis. Hvad er han?

Ole Hurrah. Hvad jeg er? ja see! det var
det; seer han, en sulten Hund er jeg; en fattig Luus,
en Rieltring, som ingen Ting kan blive til, og see!
derfor er det, jeg kommer til ham.

K. Riis. Til mig? hvad vil han da være!
 Ole Hurrach. Ja! see! det er ligesødt, naar
 jeg bare bliver til noget; men den Onde staaer
 reent bestudt i det; for see, Høsekiger har jeg vilde
 være, saa sagde de, jeg kunde ikke skrive; Skolehol-
 der har jeg vildet være, men, saa kunde jeg ikke
 læse; ind i Sjouercompagniet vilde jeg været, men
 saa sagde de, den Onde tage mig, at jeg ikke kunde
 staae! (til Langstrup), har han hørt saa galt, Hierte,
 at jeg kunde ikke staae.

Langstrup (smilende). Det kunde vel hæn-
 de sig.

K. Riis. Og hvad vil han nu mig?

Ole Hurrach. Hørte han ikke det, Hierte!
 jeg vil i Solen.

K. Riis. Og hvad vil han der?

Ole Hurrach. Ja seer han! der har jeg
 ladt mig fortælle, at han skriver saadan om En og
 Unden; og saa tænkte jeg, han kunde vel ogsaa en-
 gang skrive saadan lidt om den stakkels Ole Hurrach,
 saadan en Smule net, han forstaaer mig nok, som;
 det er, den Onde tage mig, dog baade en Skam og
 en Spot, at der ingen er der tager sig af den stak-
 kels Ole Hurrach; men at saadan en brav Karl skal
 der gaae og sulste, ja for det er den Onde tage
 mig dog en Skam, er det ikke Hierte! (Nivgrev hen
 mod Langstrup) at jeg skal sulste?

Langstrup. Ja, men han tørster dog ikke?
 Ole Hurrah. Tørste! nei det maatte Satan, saalænge der er Brændeviin i Byen.

K. Riis. Men hvad har han gjort?

Ole Hurrah. Gjort? ikke den Dunde tage mig det bitterste! jeg vil see paa den Hallunk, der tør sige mig paa, at jeg har gjort saameget som saa.

K. Riis. Men han forstaaer mig ikke, hvormed har han udmærket sig?

Ole Hurrah. Udmærket mig? har jeg nogentid sagt, at jeg har udmærket mig? hvad?

K. Riis. Jh nei! men han er jo Somand, er han ikke?

Ole Hurrah. Jo! det skulde jeg, den Dunde ta mig mene, og det saa skout en Gut, som han skal finde paa Kiøbenhavn's Gader.

K. Riis. Nu, hvor har han da været med?

Ole Hurrah. Med? Overalt! den Dunde tage mig! Overalt.

Langstrup (nærmer sig ham med Interesse).
 Saa! det var meget.

K. Riis. Vel meget! har han da været i Norge?

Ole Hurrah. I Norge? Nei! sagde jeg det, saa loi jeg; nei! i Norge har jeg ikke været.

Langstrup. Eller har han kanstee været med paa Kanonbaadene?

Ole Hurrah. Nei! de vilde rigtig for et Par Nars Tid havt mig ud paa Diffusionen; men jeg var gammel, jeg, og skal paa mig itide ud til et Gødsfendebarn, jeg har paa Almager; for at gaae derude mellem de femten Rigsdalers Karle, det creperer een dog en Smule, kan han troe.

K. Riis. Saa har han vel været ude paa en Kaper, kan jeg tænke.

Ole Hurrah. Nei! Hjerte! nei! havde jeg været saa klog, saa havde jeg kanstee været en stor Matador som saa mange andre, og havde ikke havt behov at staae her, og giøre krum Ryg for en Blæksværer.

K. Riis. Men saa har han jo ingensteds været.

Ole Hurrah. Ingensteds? saa! siger han saa! og hvordan mener han da, jeg er kommen til at bedde Ole Hurrah! hvad Hjerte!

K. Riis. Nah hvad veed jeg det?

Ole Hurrah. Ih naa, naar han ikke veed det, hvad vil han da snakke om det for? Men jeg skal sige ham det, jeg. For seer han, de kan, den Døde tage mig, ikke faae saa meget som et ærligt Hurrah istand, uden de skal have mig med.

K. Riis. Ikke Andet.

Ole Hurrah. Intet andet, siger han: man skal see han bilder sig ind, han kunde raabe

Hurrah! jo! han bider sig nok i Dinene, gjør han. Prøv bare paa det engang, saa skal han see hvor got det er.

K. Riis (ærgertlig) Ah Snak!

Ole Hurrah. Ah Snak! siger han: ja det gjør det ikke, kan han troe: dengang jeg var som han kan være omtrent, da bildte jeg mig ogsaa ind, jeg kunde raabe Hurrah! men jeg har faaet andet af vide; kan han troe. Det har kostet mig mangen en tør Hals, Hierte! inden jeg lærte det, det kan han forlade sig paa. (til Langstrup).

Langstrup. Men saa har du da ogsaa været den oven paa.

Ole Hurrah. Jh nu, hvad der skal til, det skal til, det er ikke mere end billigt; men saa kan jeg da den Onde tage mig ogsaa raabe Hurrah, saa det kan baade høres og spørges; og saadan et Hurrah, til sin Tid, det gjør godt, kan han troe!

K. Riis. Men hvad kommer nu alt det Solen ved?

Ole Hurrah. Ikke det? og jeg meente, Altting kom Solen ved, meente jeg.

K. Riis. Ja! men det er jo ingen Ting.

Ole Hurrah. Ingen Ting! sagde han saa. Ja saa mærker jeg nok, hvad Klokken er slaaet. Ja ja da! (vil gaae, men vender om igien). Med For,

lov et Ord min Herre! saa kan dog' nok laane mig en lille fornøielig Mark, kan han? ikke sandt?

K. Riis. (uransmodig): Naa! der! men gaae saa!

Ole Hurrab. Hor! det kunde vel ikke blipe til en lille fornøielig Rigsort!

Langstrup. Der har han nogettil, gaae nu, og incommodeer ikke Manden længer.

Ole Hurrab. Strax Hierte! strax! jeg kan altid lide, naar Folk taler med Raison! nu gaaer jeg den Onde tage mig lige hen, og drikker deres Skaal begge to med et Hurrab, som skal baade høres og spørges. Hurrab! Hurrab! Hurrab!

(tunser ud).

Tiende Scene.

Rismand Riis. Langstrup.

K. Riis. Jeg maa meget bede Dem undskyldte det feedsommelige Løi, De for min Skyld har maattet doie.

Langstrup. For eengang's Skyld kan det ikke feede saa meget; men viff, nok Dag ud og Dag ind at doie fligt dertil hører Deres Selvopoffrelse for det Almindelige.

K. Riis. Dersom De vidste, hvordan De bestkæmmer mig, Hr. Langstrup! men vil De ikke tillade, vi kommer til vort Anliggende igien.

Langstrup. Det er megen Godhed af Dem, at De anseer det som Deres.

K. Riis. Saa ganske som mit, at jeg paa det indstændigste troer at burde fraraade Dem Deres Forehavende. Endog uden Hensyn til det usædvanlige og betænkelige, der er ved dette Skridt, kan De da vente derved at naae Deres Maal? Den der har Dristighed til at melde sig efter saadanne Fordringer . . .

Langstrup. Finder De dem da overdrevene?

K. Riis. Sikkerlig hverken med Hensyn til Deres Datters Værd eller Vel; men blot til den, der kunde tiltroe sig at fyldestgøre dem. De fordrer ikke blot ubesmittet Caracteer, uplettet Rygte, ustraffelige Sæder, dannet Aand, og ædelt Hierte; men De vil, han skal have givet Prover paa Aand og Hierte. Jeg tilskaaer Dem reent ud, Hr. Langstrup! at om jeg endogsaa i hver anden Henseende torde træde i Stranken, vilde dog denne sidste Fordring være ene nok til at affrække mig.

Langstrup. Da vilde dog Deres Prove det mindste fra min Side blive gjort Dem overmaade lette, eller rettere, slet ikke fordres. De har aflagt for mange offentlig til —

K. Riis. Om Forladelse, et Dieblif (gaaer ind i Siderærelser):

Langstrup. Hvad i al Verden er det?

Elleste Scene.

De Forrige. Pitteratus Riis.

K. Riis. (til P Riis, der vegrer sig): Du maa komme, min Broder! saa megen Tillid kunde kun skiendig Redrighed misbruge. Hr. Langstrup, her seer De den sande Udgiver af Solen, den Mand, De har saamegen Agtelse og Godhed for.

Langstrup. Og hvem er da De?

K. Riis. Hans Fætter, som bærer samme Navn, men som, første Gang er jeg fristet at sige, til sin Uheld, er Riismand. Paa en Reise i Fjor lærte jeg at kiende Deres Caroline, da hun var i Besøg hos sin Tante i Aarhus; jeg var saa lykkelig, ikke at være hende ligegyldig: men Deres Ungunst for min Stand gjorde, at vi ikke dristede os at aabenbare Dem vor Forstaaelse, før jeg maaske kunde være saa lykkelig at gjøre mig ikke ganske uforædelagtig kiendt af Dem. Uventet faldt De paa at gjøre en Reise herover, for at søge en Brudgom til Deres Datter ved Hielp af Solen; da jeg i Gaar

Afteen blev underrettet derom fra hende, Kunde jeg ikke modstaae den fristende Leilighed her syntes at tilbyde sig at giøre Deres Kiendskab; jeg overtalede min Fætter til at laane mig sit Navn.

L. Riis. Og hvis ikke et Dieblif har aldeles forandret den fordeeltige Mening, De har hødret mig med, smigrer jeg mig, De vil troe mig paa paa mit Ord, at jeg aldrig havde giort det, naar jeg ikke havde kiendt ham som den Mand, der var en brav Pige værd.

Langstrup. (Efter en Pause): Det troer jeg.

L. Riis. Tor jeg da smigre mig med samme Tiltro, som De før havde til mig?

Langstrup. Hvorledes.

L. Riis. Vil De endnu betroee Udgiveren af Solen Deres Avertissemment?

Langstrup. Vil De indrykke det?

L. Riis. Nei, Herr Langstrup! men jeg vil sige: søg ikke længer! Deres Datter har fundet, hvad De søgte.

Tolste Scene.

Christian. De Forrige.

Christian. Her holder en Dame nede i en Hrebogn, og spørger efter Hr. Langstrup.

Langstrup. Ja saa! det er min Datter, som jeg vilde have foreskilt den Mand, der skulde søge hende en Brudgom, men nu —

L. Riis. Kan De i det Sted foreskille hende Brudgommen selv.

Langstrup. Er det saa vist?

L. Riis. Saa vist, som Deres Datters Lykke er Deres kiereste Basse.

Langstrup. (til Kiobmand Riis): Lør De saa ved, hvad han siger?

K. Riis. Jeg tør blot vedstaae, at hendes Lykke ikke kan være Dem kiere, end den er og stedse skal være mig.

Langstrup. En Mand! (byder ham Haanden).

K. Riis. (modtager den): Et Ord!

L. Riis. (til Christian): Men saa bed hende dog komme op.

Langstrup. Ja men ikke et Ord, forstaaer han. Jeg vil dog see, hvorvidt hun kan drive det Christian. (gaaer).

Sidste Scene

Caroline. Christian. De Forrige.

L. Riis. Jeg faaer da vel at trine til Side, at hun ikke skal mærke Uraad. (gaaer i Siderørslet.)

Christian. (lutter op): Herind! om De behager!

Langstrup. (med Kiobmand Niis ved Haanden): Min Datter! her har jeg den Fornøielse at forestille dig den Mand, vi saa tit har ønsket at kiende, Udgiveren af Solen.

Caroline. (æier): Min Herre! (forvirret) Nei! min Fader! jeg kan ikke!

Langstrup. Hvad er det? hvad kan du ikke?

Caroline. Spille Comedie med Dem, min Fader! Løddig, lad os kaste os for hans Fødder, tilfæae alt, og bede om hans faderlige Tilgivelse.

K. Niis. Nei! Caroline! lad os takke ham for hans Samtykke, bede om hai 3 Velsignelse.

Langstrup. Og komme i hans Arme! Comfavner hende): Du er dog en god Pige, Caroline! Gud velsigne Jer!

L. Niis. (kommer frem): Og den virkelig Udgiver af Solen, har den Ære at lykønske sin nye Cousine

Caroline. Som aldrig skal glemme, hvad hun har ham og Solen at takke.

L. Niis. Saa haaber jeg, De nægter mig ikke heller at trine ind med at faae lidt Frokost, og drikke Solens Staal.

